

**comissió obrera
nacional de Catalunya**

Informe de situació

Consell Nacional de la CS de la CONC

Barcelona, 25 de febrer de 2015

Va com va

A tu t'emprenya molt, que jo et tingui mania.
Va com va.
A mi m'emprenya molt, que tu vagis fent cria.
Va com va.
A tu t'han dit preciós, a mi m'han dit: Tu calla.
Va com va.
I jo no vull callar mentre tu tens la tralla.
Va com va.
A tu t'han dibuixat i jo trenque la ploma.
Va com va.
A mi m'han fet ple d'odi, a tu t'han fet de goma.
Va com va.
A tu t'han dat l'herència, a mi m'han dat la vida.
Va com va.
A mi em toca lluitar, a tu prendre la mida.
Va com va.
Si jo no tinc per mi, si tu no en tens mai prou.
Va com va.
I ets tu qui reps de mi, jo de tu cobre un sou.
Va com va.
Si jo ja m'he cansat d'anar vivint dient
el va com va,
pensa que sols diré fins que més no podré:
Va com vull. Com volem.

Ovidi Montllor (Alcoi 1942-Barcelona 1995)

1. Elements de context

- En el context internacional les eleccions gregues són sens dubte un element que tindrà incidència en la política de la UE. Hi ha una expressió democràtica de la població grega de canviar les polítiques emanades de la troika i de gir cap a l'esquerra, com hem vist amb les primeres iniciatives en relació al salari mínim i la lluita contra la corrupció i el frau fiscal. La UE es mou en la lògica de mantenir el

nucli dur de la seva política envers Grècia i, per tant, una posició tancada a negociar amb el govern grec la flexibilització de les polítiques d'austeritat.

- Veiem com tant des de la UE, com des de l'Estat o Catalunya, ens venen les dades de creixement econòmic com un gran èxit de les seves polítiques sense incorporar a l'anàlisi la baixada del preu del petroli, la devaluació de l'euro davant el dòlar, o la major liquiditat que genera el canvi de política del BCE, sense assumir cap dels errors comesos que permetria abordar un canvi de les polítiques aplicades aquests anys. La UE ha fonamentat aquestes en un marc ideològic que considera que l'endeutament és l'origen de la crisi al que cal respondre amb l'austeritat, retallant salaris públics, serveis i prestacions; que l'atur és conseqüència de les rigideses del mercat laboral i, per tant, cal flexibilitzar les relacions laborals per crear ocupació, desregulant el mercat de treball i precaritzant les condicions; i que la manca de competitivitat és conseqüència d'uns salaris que han de baixar per millorar la capacitat exportadora, descentralitzant la negociació col·lectiva i afeblint la seva eficàcia general.
- Haurem d'estar atents a l'evolució de les negociacions i donar suport a la posició del govern grec, ja que, a més d'emparada en la voluntat democràtica, pot obrir una escletxa per canviar el nucli dur de la política de la troika. Cal donar suport a la posició actual del govern grec, al moviment sindical ens interessa, ja que està en línia a les propostes que configuren el canvi de rumb que insta la CES. Cal rescatar les persones i fer front a la pobresa, a la incertesa i a la precarietat. Els fluxos de liquiditat no poden esgotar-se en la comptabilitat dels bancs, sinó que han d'arribar d'immediat a les empreses i especialment a les petites i mitjanes, que tenen un paper clau en l'ocupació i en l'activació de la demanda interna, cal impulsar el Pla d'inversions i cal lluitar contra el frau i l'evasió fiscal. El fracàs de Grècia seria el triomf de les polítiques d'austeritat.
- En relació al TTIP continuen els treballs de la Comissió Europea sense que els debats i els termes dels continguts transcendeixin. Hem de mantenir el treball que venim fent, tant de difusió del seu significat com de pressió, per tal que els governs redrecin el seu contingut i evitem la seva imposició.
- Pel que fa a la situació econòmica:
 - El 2014 l'economia catalana ha crescut per primera vegada des del 2010 i ho ha fet amb un increment de l'1,2%, una xifra que queda una mica per sota de l'augment de la economia espanyola, que ha estat de l'1,4%. La indústria ha augmentat un 1,2% i els serveis un 1,5%, mentre la construcció ha continuat caient, però de forma més atenuada, amb un -2,6%. És no obstant un creixement amb moltes febleses i que continua generant una ocupació escassa i majoritàriament temporal i precària.
 - L'augment del turisme i el reforçament de la demanda interna (consum de les llars i de les administracions públiques i la inversió en béns d'equipament) són

els factors que expliquen fonamentalment les dades del creixement de l'economia. Ara bé, molt probablement una part de l'increment que experimenta el consum privat (augment de les vendes del comerç al detall i de la matriculació de turismes) és a costa d'una reducció de l'estalvi.

- Les exportacions de béns han recuperat els nivells del 2014 i han augmentat un 2,4% fins al novembre, però l'acceleració de les importacions ha deteriorat el saldo comercial amb l'estranger.
- La inflació baixa a quotes negatives d'un -0,9% al mes de gener dins d'una dinàmica de reducció de preus que afecta el conjunt de la zona euro (-0,6%). La causa principal obeeix a la forta baixada del preu del petroli. Una constatació d'això és que la inflació subjacent és positiva.
- Un aspecte negatiu i que no ajuda a la recuperació és que se segueix reduint el crèdit a totes les activitats productives i a les persones, per bé que aquesta reducció sigui inferior a la que es va produir l'any anterior.
- Mercat de treball:
 - L'ocupació laboral, que havia baixat durant 5 anys, s'incrementa un 2,1% el 2014.
 - El nombre de persones en atur es redueix i la taxa es situa en un 19,9%.
 - Continuen destacant negativament les elevades taxes d'atur dels trams d'edat més joves.
 - Un altre factor d'enorme preocupació és l'augment de l'atur de llarga durada (persones en situació d'atur que fa més d'un any que busquen feina) que es situa en un 60%, circumstància que va unida a una disminució de les prestacions (més de 57.000 persones han perdut la protecció per atur el darrer any).
 - Un dels factors que expliquen la disminució de l'atur obeeix a la reducció de la població activa deguda, entre d'altres causes, a la sortida de persones a l'estranger per buscar feina. Un segment significatiu d'aquestes persones són immigrants.
 - Tot i la disminució de l'atur el 2014 no podem parlar de signes de recuperació de l'ocupació, ja que a més de la reducció de la població activa l'ocupació que es crea és insuficient i a temps parcial i es manté un 17,8% de taxa de temporalitat.

- Els costos laborals han disminuït i els increments salarials pactats en convenis han augmentat un 0,66% al 2014 amb dades del Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social. Aquest increment és similar al del 2013 i lleugerament superior al límit màxim de creixement recomanat en l'Acord per a la negociació col·lectiva 2012-2014 (0,6%)
- Sortir de la crisi i evitar la deflació exigeix la recuperació del poder adquisitiu dels salaris i pensions i la creació d'ocupació de qualitat. D'altra banda, la situació d'emergència social, amb un increment de les desigualtats i la pobresa, fa més imprescindible que mai la creació d'una Renda Garantida de Ciutadania per a les persones sense recursos.
- La situació social segueix marcada pels alts nivells de pobresa i el creixement de la desigualtat que vam analitzar el passat Consell. En aquest sentit vam fer pública l'adhesió a la campanya de recollida de signatures de la ILP per a l'habitatge social i contra la pobresa energètica, com una iniciativa més de denúncia i mobilització. Seguim reclamant que el Parlament debati la proposta de RGC (promoguda per una ILP que vam impulsar amb altres organitzacions i que va tenir un ampli suport) que s'està demorant pel poc interès demostrat pel Govern en accelerar el tràmit perquè es pugui posar a votació abans que finalitzi la legislatura.
- L'aprovació dels Pressupostos de la Generalitat estava prevista pel passat 4 de febrer, però s'ha ajornat un mes, fins disposar de l'informe del Consell de Garanties, tot i que el tràmit de debat i esmenes ha acabat. En el darrer Consell vam fer la valoració crítica del projecte presentat, que en l'essencial es manté després que la incorporació d'esmenes no alterin les línies mestres del projecte inicial. Conjuntament amb les organitzacions socials de la Plataforma Prou Retallades i en el marc de la campanya Per la Catalunya Social, vam fer un posicionament contrari al text presentat i vam fer arribar la posició als grups polítics i vam convocar una concentració el passat dia 4 davant del Parlament per explicitar-ne el rebuig i mantenir la pressió social. Tot i que algunes organitzacions polítiques –que prèviament no havien convocat– van desconvocar la concentració generant confusió, aquesta finalment es va realitzar. La convocatòria tingué poc seguiment, la majoria de les organitzacions coincidien en constatar una certa desmobilització social en general.
- Conjuntament amb les organitzacions que configurem la campanya per la Catalunya Social estem preparant una acció que permeti posar al carrer propostes concretes relatives al model social, contra les retallades i de recuperació de drets, fent confluïr diverses iniciatives que avui existeixen per tal fer-les més visibles i fortes.
- En paral·lel segueix havent-hi resposta social a les retallades i privatitzacions que s'estan realitzant al sector sanitari. La PDS, de la qual en formem part, segueix impulsant la resposta a una política privatitzadora que és accelerar perillosament

en l'actual fase prèvia a les eleccions. Sembla que el govern vulgui sentenciar la política que venen impulsant i dificultar el seu posterior redreçament. Aquest dissabte, 21 de febrer, va haver una manifestació a Lleida de rebuig al consorci sanitari de Lleida i exigir al Govern la seva paralizació per evitar la desmantellació de l'ICS a Lleida i el dia 25 de febrer el Fòrum Social del Baix Llobregat convoca també una manifestació contra la privatització. El proper dissabte, 28 de febrer, es constitueix la Coordinadora de mareas i plataformes en defensa de la sanitat pública i contra les privatitzacions on la federació i la CONC hi serem presents i actius.

- Pel que fa a la situació política aquest és un any marcat clarament pels diferents processos electorals. Com ja vam analitzar el passat Consell, el mapa polític del país s'està movent i apareix amb força la crisi del bipartidisme en totes les enquestes d'intenció de vot. L'emergència de noves forces apareix al caliu del desprestigi institucional instal·lat al país, derivat de la incapacitat de les institucions de donar respostes concretes a les necessitats de la ciutadania. En aquest marc hem de posar sobre la taula del debat polític la realitat social i del món del treball, emplaçant les diferents forces polítiques que concretin les propostes en relació als problemes de la classe treballadora (atur, reforma laboral, precarització de les condicions laborals, empobriment, etc...) i en relació al model social que proposen (paper del sector públic, política industrial, educació, sanitat, dependència...) en cadascun dels àmbits d'elecció.
- Pel que fa a Catalunya s'ha anunciat la possibilitat d'avançar les eleccions al proper 27 de setembre i s'ha produït un cert afebliment de l'acord polític existent entre les diferents forces polítiques que impulsaven l'exercici del dret a decidir. Tot i que en alguns sectors es volen plantejar les eleccions del 27-S amb un caràcter plebiscitari referit a la relació amb l'Estat, les eleccions catalanes han de servir per confrontar i dilucidar quina política es fa els propers anys en relació al desmantellament realitzat al model social en general i al sector públic en particular.
- Passat el 9-N és evident que l'exercici del dret a decidir resta pendent. Però aquest no pot quedar substituït per unes eleccions que han de donar resposta a les necessitats socials i al mateix temps hauran de proposar les estratègies per avançar en l'exercici d'aquest dret. El sindicat continua compromès amb el dret a decidir en els termes expressats en la resolució congressual. Reiterem que cal un debat obert i respectuós amb les diferents posicions que s'expressen en la societat catalana.
- La Llei de Seguretat Ciutadana (Llei mordassa) ja la vàrem valorar críticament el passat Consell pel que representa d'atac als drets i llibertats, en especial de manifestació i expressió, i els efectes negatius que pot tenir en relació a l'acció sindical. La confederació ha plantejat al Ministeri les crítiques i les demandes en relació a diferents aspectes de la llei (drets expressió, manifestació, tanques a Melilla...) i en especial les que poden afectar més a l'acció sindical.

- En aquest sentit, el passat 18-F vam convocar i organitzar una jornada de lluita en defensa del dret de vaga i contra la llei mordassa, amb el lema *Vaga no és delicta*. Una convocatòria emmarcada en la campanya mundial convocada per la CSI, però que partia de la realitat actual en què hi ha més de 300 sindicalistes encausats per haver participat en les darreres vagues en piquets. La convocatòria de la CSI es fa coincidir amb la reunió que aquesta setmana ha realitzat l'OIT, en què es debat sobre el dret de vaga i on les patronals mantenen fa temps una forta pressió per limitar aquest dret i evitar que es consideri dret a respectar arreu. La mobilització es va cobrir decentment, tot i que no va comptar amb el suficient seguiment i ressò que requereix la profunditat de l'atac amb què ens enfrontem. Hem de ser autocrítics amb l'organització de la convocatòria. Vam fer accions a Tarragona, Girona, Lleida, Vallès Occidental, Maresme, Vallès Oriental, Baix Llobregat, etc., des de concentracions a notes de premsa, a presentació de resolucions a diferents ajuntaments.

- En paral·lel a l'anterior hem de recordar que els propers dies 9, 10 i 11 de març és el judici dels estudiants Isma i Dani, detinguts en la darrera vaga general participant en el piquet sindical a la Diagonal, i als qui el fiscal demana 8 anys i mig de presó. Més enllà del suport i les gestions fetes davant l'Ajuntament i la Generalitat perquè retirin les acusacions, el dia 9 convocarem a les portes del jutjat una concentració en suport als companys, confluint amb les organitzacions estudiantils.

- Pel que fa a les gestions amb el Ministeri per modificar l'article 315 del Codi penal no hi ha avenços substancials, suavitza les penes en relació a coaccions i actuació de piquets, però no desapareix el tractament penal.

- Com ja hem comentat en anteriors consells, la situació de crisi política i institucional també interpel·la al sindicat i és per això que aquests darrers anys (des del 2009 amb el PEDS) venim realitzant un conjunt de canvis i adequacions que ens permetin millorar la utilitat i la proximitat de l'organització. Hem de ser curosos, ja que pot haver-hi qui, aprofitant-se del context, pretengui utilitzar el sindicat per traslladar la dinàmica dels debats que s'estan donant a la política. Aquests dies alguns mitjans es fan ressò de propostes com Somos o d'altres fenòmens que ha sorgit al seu caliu, intentant introduir una dinàmica de debat interiorista a l'organització, que és aliena al dia a dia sindical que es protagonitza en el centre de treball, en les mobilitzacions laborals i socials i en les meses de negociació. No podem obviar que el sindicat està sotmès a una forta pressió mediàtica, fruit del joc d'interessos que els poders econòmics estan lliurant en l'actual fase de la crisi, per la qual cosa hem de ser conscients que intentar situar determinats debats i divisions en l'intern pot tenir conseqüències greus. El sindicat està situat a l'esquerra i per això mateix som una peça a batre i a intercanviar. Possiblement això és el que fa que alguns mitjans aprofitin l'emergència de Podemos per situar a Somos, tot i que no aparegui en els centres de treball, però pot haver-hi qui es vulgui aprofitar d'aquesta situació i de que el poder econòmic pot estar interessat en canviar el mapa polític i treure'ns del mig.

- Tanmateix, però, en aquesta situació, en què estem interpel·lats per les insuficiències d'alguna de les nostres pràctiques o actuacions, hem d'aprofitar per corregir i regular totes aquelles qüestions que s'evidencien com a febleses fruit d'un procés d'estructuració sindical fet al llarg dels anys, en alguns casos sense les suficients regulacions.
- Estem impulsant, amb d'altres entitats, la campanya pel dret al vot de la immigració en el marc de les comtesses electorals obertes i per sortir del pas de la instrumentalització política que envers la immigració poden fer determinades organitzacions xenòfobes i racistes. També estem participant en la campanya STOP Islamofòbia!, per fer front a la campanya de criminalització que es detecta arran dels atemptats de París, Dinamarca.... En aquest sentit, el dia 21 de març es convocarà una manifestació en el marc de la jornada internacional contra el feixisme i el racisme.
- Finalment el PP planteja la modificació de la Llei de drets sexuals i reproductius i avortament. El Grup parlamentari del PP ha entrat el 18 de febrer d'enguany a la Mesa del Congrés dels Diputats la "Proposición de Ley Orgánica para reforzar la protección de las menores y mujeres con capacidad modificada judicialmente en la interrupción voluntaria del embarazo". Després dels intents d'eliminar el dret a decidir de les dones sobre el seu cos, que fins i tot li va costar la dimissió al ministre Ruiz-Gallardón, ara el PP, en plena campanya electoral, vol tenir content el seu electorat modificant la llei per la porta del darrere i passant el "rodillo" de la majoria absoluta, com ja ens té acostumats, passant per alt les regles de joc democràtiques. Aquesta modificació, que argumenten sota la fal·làcia de la protecció de les menors, torna a ser un atac involutiu als drets de les dones. És un gest hipòcrita, ja que des que va entrar en vigor la Llei Orgànica 2/2010, de 3 de març, de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs, hi ha aproximadament 100 noies de 16 o 17 anys que decideixen cada any a tot l'Estat no tirar endavant un embaràs no desitjat, i és hipòcrita també, perquè en realitat la majoria de les dones d'aquestes edats que interrompen un embaràs no desitjat ho fan acompanyades de pares, mares o persones tutores i les que no ho fan és perquè hi ha raons de pes: violència masclista, agressions sexuals, abusos, exclusió social, etc. És paradoxal també què en altres assumptes relacionats amb la salut, l'ocupació, o a d'altres àmbits, tenir 16 o 17 anys no és cap problema.
- En aquest context els propers mesos hem de mantenir les prioritats del treball sindical que ens vam marcar a l'anterior Consell: la campanya en defensa del dret de vaga, la negociació col·lectiva i la lluita contra la pobresa laboral i social reclamant salari mínim i RGC.

2. Estat del diàleg social

2.1. Renovació del “II Acuerdo para el Empleo y la Negociación Colectiva (AENC)”

- Per a CCOO l'AENC ha de ser un instrument que permeti revaloritzar una negociació col·lectiva molt afectada per la reforma laboral. Plantegem un acord per tres anys, que se centri en l'ocupació de qualitat, que aposti per convenis de sector enfront als convenis d'empresa, que impulsi els sistemes d'arbitratge i mediació i recuperi la ultraactivitat dels convenis.
- Hi ha qüestions relacionades amb contractació, causalitat, ocupació, igualtat en què s'ha avançat. Pel que fa a formació recuperem la participació sindical en la formació a empreses (signatura prèvia no vinculant).
- En relació a la ultraactivitat plantegem un acord normatiu que permeti mantenir el conveni en tots els apartats i per a tots els treballadors i treballadores de l'àmbit fins que hi hagi un nou conveni.
- Avui el principal escull es centra en l'increment salarial. Mentre les organitzacions sindicals seguim defensant un increment salarial de l'1,5% el 2015, la patronal planteja un increment salarial que oscil·li entre el 0,6 i el 0,8%. Per als anys 2016 i 2017 plantegem un increment salarial que contempli la inflació i la productivitat real i la inclusió d'una clàusula de garantia que permeti mantenir el poder de compra. En tot cas s'haurà de negociar en cada conveni, ja que es tracta d'un acord marc.
- Entenem que hi ha marge per a l'increment real dels salaris en el nostre país, ja que els costos salarials unitaris han retrocedit 15 punts aquests anys, mentre que a Europa s'han incrementat en 3 punts.
- Es planteja la creació d'una estructura de control i impuls dels convenis col·lectius, que pugui agrupar diversos organismes (SIMA, comissió de convenis...)

2.2. La negociació de l'Acord Interprofessional de Catalunya (AIC)

- El 22 de gener es va constituir la mesa de negociació, formada per CCOO i UGT i, després de la sentència del Tribunal Suprem al recurs de Pimec sobre la representació patronal, per Foment, Pimec i Cepyme.
- En aquests moments ja hi ha acord sobre el temari de negociació. I com vam apuntar en el darrer Consell unes qüestions tindrien necessàriament caràcter

bipartit -patronals i sindicats- i altres acords serien tripartits -patronals, sindicats i govern-.

- Entre les de caràcter bipartit tindriem: inaplicacions de les condicions de treball, ultraactivitat, estructura de la negociació col·lectiva, criteris en matèria salarial, flexibilitat, absentisme, expedients de regulació d'ocupació, responsabilitat social, formació professional, economia submergida, salut i prevenció laboral, medi ambient i mobilitat, contractació pública i TLC.
- Els de caràcter tripartit: solució extrajudicial de conflictes a la funció pública, concertació de serveis essencials en matèria de vaga, informació i formació de dades a nivell europeu i simplificació administrativa.
- Els primers temes que s'estan abordant són els que considerem centrals de la negociació col·lectiva després de la reforma laboral, inaplicació, ultraactivitat i estructura de la negociació col·lectiva. L'acord sobre aquests temes és determinant per seguir avançant en la resta del temari i en el resultat final de l'AIC.

2.3. Nou model de formació contínua

El Govern ha plantejat fa temps la voluntat d'aprofitar la caducitat de l'acord de formació contínua per canviar radicalment el model, traient els interlocutors socials de l'execució i passar aquesta a concurrència competitiva. Des del primer moment hi ha hagut una forta oposició de la patronal al canvi de model i a deixar de ser executor de plans, la qual cosa fa que un sector important de la CEOE estigui vinculant la negociació de l'AENC amb la resolució definitiva del model. Els importa més la formació que l'acord salarial, ja que tenen unes estructures supeditades totalment a l'anterior model.

El Govern ha presentat divendres passat la proposta de Real Decreto, elaborat unilateralment. Planteja que els fons s'assignaran a oferta un 50% i a demanda l'altre 50%. Es respectaran les sentències del Tribunal Constitucional pel que fa al paper de les CCAA. Ens treuen de la gestió però no s'acaba de garantir el paper de les organitzacions empresarials i sindicals en el govern, planificació i avaluació, per controlar l'ús dels fons que provenen de les cotitzacions. El Govern pretén quedar-se amb el control absolut dels recursos i dur-los a la lliure concurrència.

Els elements més destacats i crítics de la proposta són:

- Dilueixen la nostra participació en el govern del sistema i ens deixen en un paper secundari, tot i parlar de la importància dels agents socials.
- No reforça el paper de la RLT en la formació bonificada, ni s'incorpora la figura dels delegats o delegades de formació.

- No reconeix el paper de les entitats bipartides (empresaris-sindicats) que substituirien a les paritàries com a entitats organitzadores en la formació bonificada i en la sectorial.
- No garanteix la participació sindical en la formació d'aturats a les CCAA.
- La formació d'empleats públics es remet tota a la lliure concurrència, tot i que es parla de la seva negociació a la Mesa d'empleats públics.
- Situa el xec formació, de dubtosa utilitat i amb problemes on s'ha aplicat.
- No prioritza el paper dels centres públics de FP que es dilueixen amb la resta de centres privats, excloent-los en la pràctica.
- La nova via de formació per empresaris i sindicats no es concreta.
- La futura fundació tripartida no serà paritària i el Govern disposarà de la majoria absoluta.

3. El Pacte per a la indústria a Catalunya

CCOO, juntament amb els agents econòmics i socials del país, estem impulsant una estratègia per a la renovació estructural de la política industrial del país: el *Pacte per a la indústria a Catalunya*, subscrit el desembre de 2012. El proper 6 de març, les 10 organitzacions signants del Pacte per a la indústria renovarem el compromís fent públic el segon manifest "Rellançar l'activitat productiva: una prioritat amb consens a Catalunya". Les organitzacions de la societat civil volem liderar un debat serè i consensuat que guïï el procés de represa industrial de forma sostinguda, amb l'objectiu posat en el llarg termini, superant el caràcter conjuntural i partidista de les mesures de política industrial de l'actual Govern. El Pacte per a la Indústria es constitueix en una instància civil de reflexió permanent sobre política industrial. I proposa promoure al Parlament de Catalunya un gran Acord Nacional de Política Industrial, amb els agents socials, econòmics i polítics.

Els eixos d'una política industrial per a la modernització de Catalunya:

- Catalunya necessita, per superar l'actual col·lapse econòmic, no només mesures d'estímul a curt termini sinó sobretot reactivar els sectors productius per conformar una base industrial forta, capaç de fer de motor d'un projecte econòmic sostenible a llarg termini.
- La política industrial de l'actual Govern de Catalunya és un calaix de sastre d'estratègies diverses amb insuficient dotació econòmica i sense orientació per esdevenir motor de relançament de la competitivitat de les empreses i creació de llocs de treball. La feblesa del sector industrial queda palesa per la important dependència de les importacions, i l'encara insuficient capacitat exportadora. El llast dels elevats costos de producció i la feble capacitat innovadora, rebel·len els colls d'ampolla d'un sistema productiu poc eficient, desequilibrat, sense massa crítica empresarial i poc orientat sectorialment als nous paradigmes tecnològics.

- Les polítiques industrials han de donar resposta, en el llarg termini, a una reestructuració global del sistema econòmic, atenent a unes prioritats marcades per l'especificitat i el rol del territori. En aquest sentit, cal fixar aquestes prioritats, valorant la tradició i competència del nostre llegat industrial. Aprofitant les capacitats productives instal·lades a Catalunya per fer créixer sectors de lideratge. Potenciant estratègies de cooperació sectorial i intersectorial (clústers), Planificant les infraestructures energètiques, logístiques i tecnològiques que ajudin a construir la base productiva. Comprometent a mitjà i a llarg termini importants capitals públics i privats per construir aquesta base industrial forta.

4. Estat de la negociació col·lectiva

- La negociació col·lectiva sectorial que s'ha anat desenvolupant al llarg de l'any 2014 ha estat de 53 convenis col·lectius sectorials que afecten més de 500.000 treballadors i treballadores.
- La negociació col·lectiva ha tingut unes característiques diferents a la que es venia produint des de l'aprovació de la darrera reforma laboral de 2012. Mentre que en els dos anys anteriors, 2012 i 2013, la possible pèrdua de la ultraactivitat transcorregut 1 any des de la denúncia, més aquells convenis no denunciats que queien a partir del 8 de juliol 2013, pesava com una llosa i donava lloc a una ralentització de la negociació i a diversos conflictes col·lectius que intentaven assolir sentències a favor del manteniment del conveni col·lectiu, el 2014, mitjançant resolucions judicials que mantenen la ultraactivitat de convenis que així ho haguessin acordat expressament abans de l'aprovació de la reforma laboral, ha afavorit una menor conflictivitat en els processos de negociació que s'han mantingut en la normalitat pròpia d'aquests processos.
- A dia d'avui hi ha 16 convenis col·lectius sectorials que encara no han tancat el seu procés de negociació. D'ells, 9 tenen clàusula expressa d'ultraactivitat en la seva formulació i afecten 16.340 treballadors/es que encara no han renovat el seu conveni col·lectiu. I 7 convenis col·lectius sectorials no tenen clàusula expressa d'ultraactivitat, i segueixen amb el procés de negociació obert sense que els representants empresarials hagin donat per tancada la negociació. Aquest grup de convenis col·lectius sectorials donen cobertura a 37.520 treballadors que representen poc més de l'1% de la població ocupada a Catalunya.
- Des de la reforma laboral, a Catalunya han caigut molt pocs convenis col·lectius, dels quals podem destacar el conveni de la XHUP, amb uns 50.000 treballadors afectats, que tenen una negociació col·lectiva amb molta influència dels pressupostos del sector públic.

- Els augments salarials pactats en la negociació col·lectiva que es desenvolupa a Catalunya han estat en promig del 0,66%, per sobre del 0,57% obtinguts a nivell estatal. Els convenis sectorials catalans tenen un augment mitjà del 0,67% mentre que els d'empresa són del 0,41%.
- Les dades, quan les posem en relació a la inflació negativa (en el conjunt de l'estat de - 1% i - 0,7% a Catalunya), mostren que els increments salarials pactats guanyen teòricament poder adquisitiu. Però no podem obviar que les modificacions substancials de condicions de treball i les inaplicacions de conveni registrades i no registrades i els ERO permeten rebaixes salarials no computades, que acaben produint increments globals per sota del realment pactat, això sense comptar el sector públic on els ajustos es realitzen via decret.
- La mitjana de jornada anual pactada en els convenis col·lectius a Catalunya és de 1733,47 hores, 1733,97 en els sectorials i 1724,73 en els d'empresa. La jornada laboral no ha tingut pràcticament reducció en comparació amb anys anteriors i en algun cas particular ha augmentat. Aquesta situació ve repetint-se des de la reforma laboral i no contribueix a la millora de les altes taxes d'atur.

5. Llei del SOC i de FP

- El Parlament de Catalunya està debatent, de forma paral·lela però no conjunta, les lleis de Formació Professional i la d'ocupació. La nostra participació¹ en els processos d'elaboració d'ambdues lleis ha estat molt intensa, tot i que no ha estat possible, en cap dels casos, consensuar un text.
- En la llei de formació professional, el principal escull ha estat que no es defineix un veritable model de formació al llarg de la vida que doni resposta a les necessitats personals i professionals de les persones treballadores, al marge de la seva edat o la seva situació laboral, i el fet que no es reconeix de forma suficient el paper que les organitzacions sindicals i empresarials hem de tenir en el govern i el disseny de les polítiques de formació.
- Respecte a la llei d'ocupació, el principal problema és que valida la reforma laboral en quant a la possibilitat que agències privades de col·locació amb ànim de lucre puguin intermediar en el mercat de treball, sense que s'hagi definit suficientment el model i no existeixin, per tant, les garanties suficients d'equitat en l'accés a un servei de naturalesa pública.
- L'actual ineficiència del Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC) en la gestió d'ofertes i demandes de treball és evident i conseqüència de la manca de

¹ [Compareixença al Parlament de Catalunya amb relació al Projecte de Llei de Formació i Qualificació Professional.](#)
[Compareixença al Parlament de Catalunya amb relació al Projecte de Llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya.](#)

pressupostos per a polítiques d'ocupació, però també de l'apatia que han mostrat els darrers governs en dotar de recursos materials i humans el servei públic d'ocupació. El Departament d'Empresa i Ocupació ha anunciat la immediata reestructuració del SOC, el contingut del qual desconeixem a hores d'ara, tot i ser membres del Consell de Direcció del SOC. De forma encoberta, s'han vingut produint canvis estructurals al SOC, des de la finalització massiva de contractes laborals fins a l'externalització i privatització de serveis.

6. El 8 de març

Enguany el 8 de març es realitza en un context social i polític determinat, tant pels efectes negatius de les polítiques regressives dels governs de l'Estat i Catalunya i de la Comissió Europea en les condicions de vida i treball de les dones, com pel cicle electoral que s'inicia amb les eleccions municipals. L'ocupació que es destrueix és substituïda per llocs de treball precaris: temporals, a temps parcial, amb distribució irregular de jornada, baixos salaris i sense drets i això està generant l'augment de la població ocupada en el llindar de la pobresa, amb un impacte més gran en les dones, en una situació on encara persisteix i s'agreuja la bretxa salarial i la bretxa en les pensions. Les retallades i la privatització del sistema públic per atendre les necessitats de la població (salut, educació, situacions de dependència, dret a l'habitatge i un llarg etcètera), genera major desigualtat, discriminació i exclusió social en les dones com a ciutadanes i com a treballadores. Els estereotips de sexe continuen atacant la societat i les dones i la violència masclista en l'àmbit de la parella i en el de la feina continua essent una realitat silenciada en la nostra societat.

És per això que aquest 8 de març hem de fer un esforç per tal de visualitzar les diferents propostes que són a l'agenda sindical, política, social i econòmica, entre elles:

- Polítiques actives d'ocupació amb perspectiva de gènere efectives per crear ocupació real, de qualitat i amb drets.
- Accions efectives davant la precarietat laboral, que eradiquin la bretxa i la discriminació laboral, i que afavoreixin la igualtat d'oportunitats en la promoció de les dones, en la seva formació i en la seva carrera professional.
- Impuls de la negociació col·lectiva sectorial i d'empresa, dels plans d'igualtat i de les mesures, com els protocols d'assetjament sexual i per raó de sexe, per fer front a les desigualtats de les dones en les feines remunerades.
- Desenvolupament amb recursos de la Llei 5/2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista, i aprovació i desenvolupament del Pacte nacional contra la violència envers les dones.

- Garantia dels drets sexuals i reproductius, del dret al propis cos i del dret a l'avortament lliure i gratuït. Recordem al Parlament la seva resolució de desenvolupar a Catalunya els mitjans per aconseguir-ho.

7. Eleccions sindicals

- El còmput dinàmic de 31 de gener ens marca un diferencial positiu de 753 delegats i delegades amb el segon sindicat, validant, així, l'estratègia sindical en matèria electoral que situàvem al CN. Aquest primer trimestre és prioritari reduir a zero el diferencial en renovacions/caducitats corresponents per a aquest període o fins i tot obtenir un resultat positiu, objectiu perfectament abastable, que requereix organitzar la convocatòria electoral dels mandats caducats per abans de l'estiu.
- Existeix un endarreriment en la renovació. Analitzant el funcionament del primer trimestre hem comprovat que cal una major planificació i una intervenció específica en els comitès estratègics. Aquestes accions combinades amb l'increment d'activitat en la renovació de comitès on som absents ens situaria en condicions de finalitzar el període assolint l'objectiu que ens hem proposat.
- Altrament, a partir d'aquest trimestre cal que des del conjunt d'organitzacions planifiquem la renovació dels comitès més estratègics que caduquen al quart trimestre, per tal de garantir que computaran dins del període.

8. Afiliació - cotització

L'Informe de cotització a 31 de desembre de 2014 continua mostrant una preocupació respecte al comportament de l'afiliació. El 1r trimestre de l'any vam perdre 6228 cotitzants, el 2n 441, el 3r 2584 i el 4t i últim vam recuperar 903 cotitzants. Per tipologia de quotes augmenta lleugerament la quota general i la quota especial i baixa la quota reduïda.

Podem apreciar un tensionament de l'organització i una atenuació de la pèrdua afiliativa, però encara insuficient pels nostres objectius. El pla de treball d'intervenció a empreses sindicalitzades amb baix volum d'afiliació s'ha desenvolupat de forma desigual a les organitzacions federatives. Podem confirmar una pèrdua d'afiliació des de la seva posada en marxa el 2013 de més de 984 cotitzacions (-3.52%). L'any 2014 aquest treball ha significat una pèrdua de cotització real de 498 cotitzants.

A dia d'avui consten 427 persones amb quota militant (97 membres del CN, un 57,40%) i 232 amb quota zero.

9. Pressupost

Actualment el PICONC 2015 es troba en una fase avançada d'elaboració. S'han situat les projeccions de totes les magnituds pressupostàries i s'ha efectuat el contrast de les dades amb les diferents organitzacions. Restava ajustar algunes partides d'ingressos en funció de la documentació aportada per les estructures.

Preveiem que a l'inici del març totes les magnituds estaran definitivament fixades i només restarà fer els debats per a l'assignació de les partides corresponents a programes sindicals del FDES que s'estendrà al llarg del mes de març.

Està previst poder ser debatut bilateralment i en un marc d'un plenari de responsables de recursos. Serà portat per a la seva aprovació final al CN del proper 22 d'abril, juntament amb el Balanç 2014.

10. Qüestions organitzatives

10.1. Higià

Cal posar en valor l'esforç i l'acord de les persones d'Higià de reducció de 105 hores de salari i jornada per tal d'adequar-nos a la caiguda dels ingressos finalistes. S'ha reorganitzat el funcionament del Gabinet per dotar de major eficiència l'atenció a les organitzacions confederades, tot mantenint la direcció políticossindical confederal en relació a la acció sindical i l'estratègica en salut laboral. En paral·lel s'ha reestructurat la secretaria d'Acció sindical, diferenciant l'àmbit de Salut laboral, per tal de configurar la responsabilitat sindical i tècnica en salut laboral, i el d'assessorament i GTJ, per tal de disposar de major dedicació i atenció a la implementació dels acords en relació al GTJ i al desenvolupament del pla estratègic i l'assessorament mancomunat (en especial a Via Laietana).

10.2. Transparència

Les informacions que han sortit al El País posen al descobert algunes febleses que hem de combatre:

- El desconeixement intern que tenim respecte a les retribucions i compensacions sindicals. Per això, en una primera fase, posarem a disposició del Consell de la CONC la informació detallada dels imports pagats en concepte de complements i dietes i quilometratge a tots i totes les sindicalistes de l'àmbit CONC.
- Tot i que l'acord AMAS fa que a la CONC aquesta qüestió està més homogeneïtzada, la falta de criteris confederals homogenis en quant a

complements i dietes i quilometratges que hauríem de resoldre des de normes confederals, s'intentarà solventar aprofitant la posada en marxa del codi de conducta confederal i les normes que se'n desprenen.

- La falta d'argumentaris on expliquem internament i externament com es financia l'activitat sindical a les empreses, a la negociació col·lectiva, ... Qüestions que sovint donem per sabudes i que quan sorgeixen aquestes notícies als mitjans es veu que aquesta informació no es té.
- Hem d'avançar més en la transparència externa. Ho requereix la societat i la legislació vigent. Actualment les societats anònimes ja han de transparentar les retribucions de consellers i alta direcció davant les Juntes d'Accionistes i per tant nosaltres també hem de caminar cap aquí. Mitjançant el portal de la web anirem implementant informació detallada sobre subvencions, programes finalistes, participació institucional, pagament de despeses i compensacions.

10.3. Participació

- La societat demanda més nivell de participació i poder de decisió en els temes que li afecten i nosaltres no podem ser aliens a aquestes qüestions. Per això properament implementarem el carnet digital de CCOO i amb la seva posada en marxa tindrem una eina que ens permetrà fer consultes i votacions a l'afiliació, delegats i delegades, actiu sindical, ...

10.4. Codi ètic – codi de conducta. Posició de la CONC.

La CONC hem expressat una plena coincidència amb la necessitat d'elaborar un Codi de conducta confederal basat en: l'exigència d'una total transparència, l'existència d'unes normes comuns i d'obligat compliment i la implementació d'instruments de control i verificació.

Hem fet un conjunt d'aportacions al document confederal fruit d'un procés de participació malgrat les limitacions de temps que hem disposat.

El procés de l'Assemblea sindical oberta ens permetrà desenvolupar aquest debat de forma molt més àmplia, abordant temàtiques en les quals s'ha d'aprofundir i reflexionar abastament.

Una Comissió es va encarregar d'elaborar un document de criteris que es va presentar en el Consell Nacional i posteriorment s'han fet dues reunions amb responsables d'organització, que han traslladat reflexions individuals i col·lectives amb aportacions concretes.

El document resultant s'ha aprovat en el Comitè Confederal del passat 11 de febrer, que s'ha fet arribar a la CS CCOO així com també les esmenes no recollides.

Creiem que hem d'aprofitar aquest debat com una oportunitat per millorar pràctiques individuals i col·lectives. Ha d'haver una plena coherència entre els mitjans i els fins i hem de respectar una regla d'or: i és que només es pot fer allò que es pot explicar.

Estem fermament convençuts que en una organització confederal com Comissions Obreres només és possible funcionar sobre la base de la corresponsabilitat i la confiança.

Per això considerem que la capacitat de control i els instruments han de correspondre a les organitzacions confederades que els desitgin i estiguin en condicions d'exercir-los de forma efectiva. I amb capacitat de verificació per part de la Confederació Sindical de CCOO. Els criteris han de ser comuns però la seva implementació no pot ser uniforme ni uniformitzadora.

Creiem que no es poden situar els riscos de forma quasi exclusiva en la descentralització de l'organització i en la seva presa de decisions perquè això ens portaria a una orientació centralitzadora que no seria útil.

Hem fet una sèrie d'aportacions concretes que entenem milloren el document, entre elles: que les compensacions econòmiques a què tingui dret el sindicat per l'activitat de representació siguin ingressades directament al sindicat.

O definir que la idoneïtat sindical, la capacitat tècnica i l'existència de suports en assessorament tècnic en les estructures sindicals, són els elements que han de permetre la nostra participació en els diferents àmbits de representació amb plenes garanties.

Aquest debat no acaba aquí. A la CONC i en el marc de l'Assemblea Sindical Oberta tindrem l'oportunitat de continuar i aprofundir sobre algunes d'aquestes qüestions. Algunes de les preguntes que ens plantegem aborden el dubte de si l'ètica és una valor que identifica els treballadors i la nostra organització en la seva dimensió pràctica més enllà de les bones pràctiques, les subvencions i el seu paper al finançament del sindicat o fer una acció sindical independentment de la dimensió afiliativa. Aquest Consell i el conjunt de l'afiliació de CCOO de Catalunya quedem emplaçats a seguir profunditzant sobre aquest tema cabdal de pràctica quotidiana i percepció social.

11. Properes convocatòries

- Speaker's corner. En el marc del 50è aniversari i en el Museu d'Història es realitzen sessions de debat que ens permeten una reflexió oberta en relació als canvis que operen en l'entorn i fer un debat amb persones externes al sindicat.
- En relació als actes del 50è aniversari de la CONCA, el 26 de febrer es fa l'acte a Tarragona, el 13 de març a Granollers i el dia 18 de març a Lleida. A Girona i al Baix Llobregat es van realitzar a finals del 2014, a Girona el 27 de novembre i al Baix Llobregat el 4 de desembre.
- 8 de març. Dia de la Dona Treballadora. El dia 9 de març realitzarem la jornada i la concentració com a CONCA davant la seu de Foment del Treball.
- 9 de març. Judici Isma i Dani.
- 18 d'abril. Mobilitzacions contra el TTIP.
- 28 d'abril. Necessitat de visualitzar l'augment dels accidents per dotar aquesta diada de caràcter reivindicatiu.
- 1 de maig. Negociació col·lectiva i pobresa laboral i social.

Cançó de les balances (Ovidi Montllor)

Doncs era un rei que tenia
el castell a la muntanya,
tot el que es veia era seu:
Terres, pous, arbres i cases,
i al matí des de la torre
cada dia les comptava.

La gent no estimava el rei,
i ell tampoc no els estimava,
perquè de comptar en sabia,
però amor, no li'n quedava,
cada cosa tenia un preu,
la terra, els homes, les cases.

Un dia un noi del seu regne
vora el castell va posar-se.
I va dir aquesta cançó
amb veu trista però clara.
I va dir aquesta cançó
amb veu trista però clara:

Quan vindrà el dia que l'home
valgui més que pous i cases,
més que les terres més bones,
més que les plantes i els arbres?
Quan vindrà el dia que l'home
no se'l pese amb les balances?

De l'espai no te'n refies mai (Ovidi Montllor)

Es pressuposa que un aparell
molt gran i estrany
s'acosta a la terra.
No sabem si en so de pau
o de guerra.

Es pressuposa que tan sols ve
a buscar mà d'obra.
Mà d'obra!

I que és aquest el gran perill
que passem.

Es pressuposa que no trigarà
en arribar

ni molt ni gaire: Gens.

A hores d'ara ja deu ser prop.

Es pressuposa que no és gent
com nosaltres.

No són humans. Són com màquines.

Estranyes màquines

que ho poden tot,

que ho xuclen tot,

que tot ho volen.

Es demana calma al poble.

No patiu! Es prendran mesures.

Calma! Tranquil·litat!

El poble està calmat.

No s'ha posat nerviós.

I més d'un a pensat:

Home, si paguen millor...

El rei, que va sentir el noi,
el va fer agafar i, amb ràbia,
va ordenar que li donessin
cent cinquanta bastonades
i a la torre el va tancar,
castigat a pa i aigua.

Però el poble encara sap
la cançó de les balances,
i quan s'ajunten els homes,
rient i plorant la canten.
i quan s'ajunten els homes,
rient i plorant la canten.